

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15C/159/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116210165
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2017:6116210165.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Evou Benčovou v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, právne zast. JUDr. Dagmar Kubovičová, advokátka, so sídlom Nám. Biely kríž 3, P. O. BOX 39, 830 03 Bratislava, proti žalovanému: I V K s.r.o., so sídlom Cikkerova 5, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 054 003, právne zast. JUDr. Oskar Chnápko, advokát, KOVAL & spol., advokátska kancelária, so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 45 018 201, o zaplatenie sumy 1 404,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 1 404,- Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 404,- Eur odo dňa 27. 05. 2016 až do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

odôvodnenie:

1. Žalobca cestou právnej zástupkyne podal žalobu voči žalovanému, došlú dňa 30. 05. 2016, ktorou sa domáha zaplatenia sumy 1.404 € s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015. Žalobca nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, nakoľko mu bolo udelené Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11.05.2010 pod č.k. MK-663/2010-70/6165, a to na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv má žalobca aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 01.01.2016, t.j. v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z.. Právna zástupkyňa žalobcu poukázala podrobne na skutkový a právny stav opísaný v žalobe, ako aj v jej písomných vyjadreniach vrátane prednesov na pojednávaní, s prihliadnutím na pripojené listinné dôkazy. Výška bezdôvodného obohatenia, na ktoré má žalobca voči žalovanému nárok, je určená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným. Keďže žalovaný nevydal žalobcovi jemu patriace bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, žalobcovi tým vznikol voči žalovanému aj nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si taktiež uplatnil. Zároveň žalobca si uplatnil trovy konania titulom zaplatenia súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

2. Právny zástupca žalovaného sa taktiež podrobne vyjadril k žalobe žalobcu, ktorú navrhol v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na skutkový i právny stav aj v ďalších vyjadreniach vrátane prednesov na pojednávaní. Na preukázanie svojich tvrdení doložil listinné dôkazy.

3. Súd vec prejednal a rozhodol za prítomnosti oboch právnych zástupcov sporových strán.

4. Predmetom sporu v danej veci bolo uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 1 404,- Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 404,- Eur odo dňa 27. 05. 2016 až do zaplataenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

5.1. Žalobca sa cestou právnej zástupkyne podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplataenia sumy 1.404 € s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia za obdobie od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015. Žalobca nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy autorských práv v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom, postavenie ktoré má aj v zmysle novej právnej úpravy platnej od 01.01.2016, t.j. v zmysle zákona č. 185/2015 Z.z.. Právna zástupkyňa žalobcu poukázala podrobne na skutkový a právny stav opísaný v žalobe, ako aj v jej písomných vyjadreniach vrátane prednesov na pojednávaní, s prihliadnutím na pripojené listinné dôkazy. Výška bezdôvodného obohatenia, na ktoré má žalobca voči žalovanému nárok, je určená ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá žalobcovi prislúchala za dané obdobie pri oprávnenom použití diel žalovaným. Keďže žalovaný nevydal žalobcovi jemu patriace bezdôvodné obohatenie dobrovoľne, žalobcovi tým vznikol voči žalovanému aj nárok na zákonný úrok z omeškania, ktorý si taktiež uplatnil. Na zdôvodnenie žaloby právna zástupkyňa uviedla, že žalobca vykonáva kolektívnu správu na použitia diel ním zastúpených autorov prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Pri takýchto spôsoboch použitia diel ide predovšetkým o použitie diel prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení, ktoré sú umiestnené v izbách alebo iných priestoroch ubytovacích zariadení, alebo v iných prevádzkach ako reštaurácie, kaviarne, bary a podobne. V zmysle právnych predpisov, judikatúry, právnej teórie a praxe sa poskytovanie signálu prostredníctvom týchto technických zariadení pre klientov takýchto prevádzok a zariadení považuje za verejný prenos diel. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca takýmto verejným prenosom, uzatvára žalobca s prevádzkovateľmi daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, pričom základom na určenie licenčnej odmeny je sadzobník žalobcu, a to konkrétne Časť II., sekcia B, odsek 2. Zástupkyňa žalobcu poukázala na to, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Urpín City Residence, ktoré sa nachádza na adrese Cikkerova 5, Banská Bystrica, pričom ide o zariadenie v štandarde hotel 3*. Žalovaný v ním prevádzkovanom zariadení používal v roku 2015 predmety ochrany spravované žalobcom, a to prostredníctvom tzv. ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Žalobca má z webovej stránky žalovaného a z ďalších zdrojov voľne prístupných na internete vedomosť o tom, že v zariadení prevádzkovanom žalovaným dochádza k verejnému prenosu technickými zariadeniami v nasledovnom rozsahu: 27 zvukovoobrazových zariadení v izbách ubytovacieho zariadenia Urpín City Residence. Poukázala na § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon). V zmysle zákona č. 618/2003 Z.z., je možné použiť dielo autora výlučne na základe jeho súhlasu udeleného prostredníctvom licenčnej zmluvy, okrem prípadov zákonných licencií. V danom prípade, nakoľko pri danom spôsobe použitia diel ide o kolektívne spravované práva, ktoré spravuje žalobca, na takéto použitie diel autorov zastupovaných žalobcom sa vyžaduje súhlas vo forme hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy a žalovaným ako používateľom diel. Žalobca navrhoval žalovanému uzatvorenie hromadnej licenčnej zmluvy na predmetné použitie diel. Žalovaný ako člen Zväzu hotelov a reštaurácií Slovenskej republiky (ďalej ZHR SR) osobitnou príkaznou zmluvou splnomocnil ZHR SR k jeho zastupovaniu vo veci usporiadania práv a povinností, vyplývajúcich z použitia diel požívajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom. Medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali v roku 2015 rokovania o podmienkach hromadnej licenčnej zmluvy, ktoré boli neúspešné. Právna zástupkyňa poukázala na § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i), j a k), § 84 ods. 1 AZ a ďalšie citované ustanovenia tohto autorského zákona. Žalobca emailom aj písomne prostredníctvom právneho zástupcu upozornil žalovaného koncom roka 2015 na skutočnosť, že používa spravované predmety ochrany neoprávnene, a zároveň ho vyzval k dobrovoľnému vydaniu bezdôvodného obohatenia a uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy za zvyšok roka 2015. Nakoľko doposiaľ žalovaný dobrovoľne nevyplatil žalobcovi bezdôvodné obohatenie a žalovaný naďalej neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom, žalobca si týmto

uplatňuje voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie diel, a to za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 vo výške 1.404 €, a to podľa nasledovného:

Sadzobník licenčných odmien (za 1 rok)

izby: izby:

zvukovoobrazové zariadenie		zvukové zariadenie	
hotel 5*	34,00 €	hotel 5*	17,00 €
hotel 4*	29,50 €	hotel 4*	14,00 €
hotel 3*	26,00 €	hotel 3*	13,50 €
hotel 2*	22,00 €	hotel 2*	11,00 €
hotel 1*	18,00 €	hotel 1*	9,00 €
penzión	17,00 €	penzión	8,00 €
ubytovňa	9,00 €	ubytovňa	4,50 €

iné priestory:

zvukovoobrazové zariadenie	68,00 €
veľkoplošná obrazovka	135,00 €
zvukové zariadenie	34,00 €

Názov prevádzky: Urpín City Residence

kategória: hotel 3*

zariadenie počet obvyklá licenčná odmena (za 1 rok)

izby:

zvukovoobrazové zariadenie 27	702 €
zvukové zariadenie 0	- €

iné priestory:

zvukovoobrazové zariadenie 0	- €
veľkoplošná obrazovka 0	- €
zvukové zariadenie 0	- €

obvyklá licenčná odmena spolu (za 1 rok)

702 €

bezdôvodné obohatenie od 01.01. do 31.12.2015

1.404 € .

5.2. Vo vyjadrení zo dňa 17. 08. 2016 právna zástupkyňa žalobcu písomne potvrdila, že medzi žalobcom a ZHR SR prebiehali rokovania ohľadne uzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy už od začiatku roka 2015. ZHR SR, avšak nikdy nespochybňoval skutočnosť, že žalobca je oprávnený k uzatvoreniu kolektívnej licenčnej zmluvy a nikdy nevzniesol požiadavku predloženia zoznamu zastupovaných autorov a zoznamu predmetov ochrany, preto žalobca v tomto smere nesúhlasil s tvrdením žalovaného. Medzi žalobcom a ZHR SR bola sporná iba výška odmeny. ZHR SR na rozdiel od žalovaného si bol vedomý platnej právnej úpravy a povinnosti svojich členov, ktorých zastupovalo pri rokovaní so SOZA, SLOVGRAM aj so žalobcom. Žalobca, vychádzajúc zo svojho Sadzobníka, ponúkal členom ZHR SR pri uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy zľavu vo výške 40 % z ročnej licenčnej odmeny. Takýto zvýhodnený návrh však ZHR SR neakceptoval a jeho protinávrhom bola ponuka vyplatiť licenčnú odmenu vo výške 1.000 Eur za všetkých svojich členov (t.j. viac ako 206 prevádzok podľa tvrdenia ZHR SR), ktorí poskytujú ubytovacie služby s technickými zariadeniami spôsobilými na verejný prenos (ide o viac ako 10.000 technických zariadení podľa tvrdenia ZHR SR), a to za používanie všetkých diel, ku ktorým vykonával žalobca správu a za celý rok 2015. Takáto ponuka bola neprimeraná a žalobcom považovaná za odporujúcu dobrým mravom. ZHR SR podalo žiadosť aj na Ministerstvo kultúry SR so žiadosťou o preverenie Sadzobníka žalobcu, ako aj o získanie informácií týkajúcich sa žalobcom zastupovaných nositeľov práv. ZHR SR v roku 2015 podalo vo veci Sadzobníka žalobcu aj podnet Protimonopolnému úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného podstavenia a vertikálnych dohôd. Po prešetrení skutkového a právneho stavu a podaní vysvetlenia zo strany

žalobcu sa Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podnetom ZHR SR ako nedôvodným nezaoberal. Vzhľadom na tieto skutočnosti, že názory žalobcu a ZHR SR na obsah kolektívnej licenčnej zmluvy sa líšili, vyzval žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu jednotlivých členov ZHR SR (ktorí boli na rozdiel od ZHR SR priamymi používateľmi predmetov ochrany verejným prenosom bez súhlasu nositeľov práv), teda aj žalovaného, k vydaniu bezdôvodného obohatenia. Reakciou na výzvy zaslané členom ZHR SR, bola iniciatíva ZHR SR na spoločné rokovanie so žalobcom. Dňa 15.10.2015 sa uskutočnilo rokovanie v sídle žalobcu, kedy ZHR SR predložilo žalobcovi návrh Dohody podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Súčasťou návrhu Dohody o urovaní bol návrh Kolektívnej licenčnej zmluvy. Po celú dobu rokovaní žalovaný, zastúpený ZHR, nikdy nespochybnil legitimitu žalobcu a ani v predloženej návrhu Dohody o urovaní nevzniesol žiadne vopred uvádzané požiadavky. Návrh Dohody o urovaní však žalobca vzhľadom na jeho obsah nemohol akceptovať. Posledné rokovanie medzi žalobcom a ZHR SR sa konalo v sídle žalobcu dňa 13.01.2016, kedy sa rokovania za ZHR SR zúčastnil Mgr. Ivan Petkov, advokát - právny zástupca ZHR SR. Na predmetnom rokovaní ponúkol ako ústretové riešenie zaplatenie odmeny za členov ZHR SR vo výške cca 10 % ročnej licenčnej odmeny. Žalobca s takýmto návrhom nesúhlasil, a vzhľadom na zákonnú povinnosť rovnakého zaobchádzania s povinnými subjektami - aj nečlenmi ZHR SR - ani súhlasiť nemohol, a upozornil, že bude nútený podať žaloby voči jednotlivým členom ZHR SR. V tejto súvislosti po prvý krát zo strany ZHR SR, prostredníctvom Mgr. Ivana Petkova, advokáta, zaznelo, že v takom prípade odporučí ZHR SR svojim členom ako obranu požadovať preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv a všetkých predmetov ochrany, čo bude viesť k dlhoročným sporom. Teda žalobca poukázal na to, že dôvodom neuzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy bola „nedohoda“ o výške licenčných odmien, kedy ZHR SR odmietol akceptovať Sadzobník žalobcu vychádzajúci: z kritérií stanovených pre licenčné odmeny v § 45 zákona č. 618/2003 Z.z. a z medzinárodných štandardov uplatňovaných pre licenčné odmeny zahraničnými partnermi žalobcu, ktorých diela žalovaný vo veľkej miere používa a ktoré spravuje žalobca, a kedy aj 40 % zľava zo Sadzobníka ponúkaná pri uzatvorení kolektívnej licenčnej zmluvy bola pre ZHR SR nepostačujúca. Ďalej sa právna zástupkyňa žalobcu vyjadrila k námietke žalovaného o spochybňovaní vecnej aktívnej legitimity v danom spore, ktorú vyvracia aj Oprávnením Ministerstva kultúry SR. Od 01.01.2016 vstúpil do účinnosti nový autorský zákon. Poukázala na § 190 ods. 1 nového AZ, pričom predpisom účinným do 31.12.2015 bol autorský zákon č. 618/2003 Z.z. (ďalej AZ), podľa ktorého sa posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou. Žalobca poukazuje aj na súdnu prax, kedy súdy v prípade žaloby organizácie kolektívnej správy a jej legitímácie sa odvolávali na § 84 AZ - napr. právoplatný rozsudok Krajského súdu v Trnave 10Co/3/2007, právoplatný rozsudok Okresného súdu v Galante sp.zn. 8C/83/2005, právoplatný rozsudok Okresného súdu v Nitre sp.zn. 15C/91/2005 a iné. Žalovaný spochybňuje aktívnu legitimitu žalobcu aj z toho dôvodu, že podľa jeho názoru nie je žalobca osobou, ktorá sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia a tento právny názor opiera o ustanovenie § 456, prvá veta OZ. AZ má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku postavenie lex specialis a tak jeho jednotlivé ustanovenia derogujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to aj ustanovenia pojednávajúce o bezdôvodnom obohatení. Ďalej žalovaný vo svojom vyjadrení písomne uvádza, že „podstatou licencie je udelenie súhlasu na použitie konkrétne špecifikovaných diel“ a zjavne nesprávne interpretuje § 40 ods. 4 AZ, ktorý platí výslovne pre prípad licenčných zmlúv, ak neboli uzatvorené v písomnej forme a pojednáva o vydaní potvrdenia o udelení licencie, ktoré musí obsahovať špecifikáciu konkrétneho diela, vrátane jeho názvu a autora, ako aj pre prípad individuálnych licenčných zmlúv, nie hromadných a kolektívnych. Žalovaný tiež nesprávne interpretuje § 48 ods. 1 a § 49 ods. 1 AZ, keď žiada, aby žalobca preukázal, na aké konkrétne diela poskytuje žalobca licencie. Tieto ustanovenia AZ nevyžadujú špecifikáciu konkrétnych diel, ale naopak výslovne hovoria o možnosti udeliť hromadnou alebo kolektívnou licenčnou zmluvou uzatváranou v zákonom predpísanej písomnej forme súhlas na použitie všetkých diel, ktoré spravuje daná organizácia kolektívnej správy práv alebo niektorých z nich (t.j. druhovo určené, napr. diela audiovizuálne alebo o diela výtvarné. Hromadné či kolektívne licenčné zmluvy sa uzatvárajú na konkrétny spôsob alebo spôsoby použitia diela a na všetky alebo niektoré diela (hromadne špecifikované - napr. fotografické diela, audiovizuálne diela, výtvarné diela ...), ku ktorým daná organizácia kolektívnej správy vykonáva správu (ust. § 48 ods. 1 a § 49 ods. 1 AZ). Vo všeobecnosti platí, že pokiaľ chce ktorýkoľvek používateľ legálne použiť dielo, musí mať predchádzajúci súhlas autora, teda uzatvorenú licenčnú zmluvu. Je na používateľovi, aby uviedol, ktoré diela chce používať a akým spôsobom ich chce použiť a aby autora požiadal o udelenie súhlasu na takto používateľom špecifikované predmety ochrany a spôsoby použitia, a nie na autorovi. Pri aplikácii tohto základného pravidla pri verejnom prenose, čo je predmetom konania, by tak nastala situácia, že by si používateľ musel zistiť programovú štruktúru jednotlivých vysielateľov, ďalej by si musel zistiť autorov a nositeľov práv ktorých diela budú súčasťou vysielania a tak požiadať buď týchto autorov a nositeľov práv, alebo ich zástupcov,

o udelenie licencie. Žalobca trvá na tom, že v zmysle výslovnej právnej úpravy a aj jej princípov nie je potrebné, aby sa pred uzatváraním hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy pre daný prípad použitia diel jednotlivito preukazoval presný výpočet spravovaných predmetov ochrany, tak ako to tvrdí žalovaný. Pokiaľ však žalovaný tvrdí, že rozsah žalobcom spravovaných predmetov použitia mal za potrebné zistiť pred uzatvorením licenčnej zmluvy a žalobca mu tieto informácie neposkytol, a napriek tomu mal záujem predmety ochrany legálne používať, tak žalovaný musel presne a konkrétne zistiť rozsah predmetov ochrany, ktoré mal v úmysle používať vo svojom zariadení verejným prenosom, t.j. musel mať presný a konkrétny prehľad o budúcom televíznom a rozhlasovom vysielaní na všetkých stanicích, ktoré mal v úmysle sprístupňovať svojim klientom, vrátane kompletného prehľadu o autoroch a iných nositeľov práv k týmto dielam a požiadať autorov a nositeľov práv o udelenie súhlasu. Žalobca poukazuje aj na § 81 ods. 1 písm. g) AZ. V tejto súvislosti poukazuje aj na Stanovisko MK SR z 20.05.2015, str. 2, odsek 7, kde samotné ministerstvo vykonávajúce podľa § 83 AZ dohľad nad výkonom činnosti žalobcu, poukazuje na § 81 ods. 1 písm. g) AZ a tiež uvádza: „Väčšina OKS má navyše zoznam nositeľov práv, ktorých zastupuje, uverejnený na svojom webovom sídle. Používateľ teda má na účely uzavretia licenčnej zmluvy možnosť zistiť, ktorých nositeľov práv OKS zastupuje, či už priamo alebo na základe recipročných zmlúv so zahraničnými OKS.“ Žalobca na svojej www stránke uverejňuje zoznamy nositeľov práv, ktorých na zmluvnom základe zastupuje. Pre vytvorenie predstavy súdu o množstve subjektov zastupovaných žalobcom predložil súdu zoznam nositeľov práv v SR, zoznam zahraničných organizácií kolektívnej správy práv, s ktorými má žalobca recipročné zmluvy o zastupovaní. Žalobca v súlade s platnými právnymi predpismi vykonáva rozúčtovanie prijatých odmien jednotlivým autorom a nositeľom práv za každé jednotlivé použitie diela, teda za každý predmet ochrany. Z uvedeného je zrejmé, že preukazovanie konkrétnych autorov a konkrétnych predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou vysielení v roku 2015 je nereálne a objektívne nemožné. Práve pre vylúčenie takýchto situácií s cieľom zabezpečenia ochrany práv autorov je zavedený inštitút kolektívnej správy, hromadnej licenčnej zmluvy a povinnosti používateľov plniť povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ nepreukáže používateľ, že kolektívna správa bola vylúčená. Žalobca tvrdí, že žalovaný uzatvoril licenčné zmluvy so SOZA a SLOVGRAM a že pri týchto subjektoch nemal preukázaný zoznam nositeľov práv iným spôsobom, ako je to u žalobcu, teda zoznamom na www stránke príslušnej organizácie kolektívnej správy, a že nemal preukázaný zoznam predmetov ochrany. Ďalej žalobca má za to, že v prejednávanej veci došlo k závažnému zásahu do výhradných autorských práv. Poukázal aj na Smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej Smernica), ktorej poznanie a rešpektovanie je pre eurokonformný výklad AZ nevyhnutné (ods. 9, ods. 10, ods. 11, ods. 22 úvodných ustanovení tejto Smernice). Osobitne poukazuje na to, že autorské práva sú svojou povahou právami absolútnymi, pôsobia erga omnes, a teda z ich výkonu sú vylúčené všetky ostatné osoby, pokiaľ im to subjekt týchto práv neumožní, pričom autorských práv sa nemožno vzdať, ani ich previesť. Podľa § 18 ods. 2 písm. h) AZ „Autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na : ... h) verejný prenos diela“. Žalovaný svojím podaním spochybňuje existenciu verejného prenosu v jeho zariadení Hotel Lux v Banskej Bystrici. Žalobca poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD). V uvedenom konaní Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 Rozsudku SD) výslovne uvádza, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice.“ Poukazuje aj na ďalší rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. Marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, kedy Súdny dvor EÚ v rámci prejudiciálnej otázky uviedol : „Prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos ...“. Odkazuje aj na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločenstiev z 18.10.2005 zaslanej MZV ČR. ČR vo svojej právnej úprave zaviedla režim, kedy poskytla ubytovacím zariadeniam výnimku v tom zmysle, že v poskytovaní televízneho a rozhlasového vysielenia v izbách ubytovacích zariadení nepovažovala za sprístupňovanie diel. Komisia ES však vyjadrila názor, že prenášanie signálu do hotelových izieb je druhotným použitím, je sprístupňovaním verejnosti teda verejným prenosom a vyžaduje súhlas autorov a nositeľov práv. Na základe uvedenej výzvy ČR vypustila zo svojej právnej úpravy uvedenú výnimku. Okazuje aj na publikáciu „Autorský zákon“ prof. JUDr. Ivo Telec, CSc a JUDr.

Pavel Tuma, Ph.D. LL.M. Hromadnou licenčnou zmluvou organizácia kolektívnej správy - v danom prípade žalobca, udeľuje používateľom súhlas na používanie predmetov ochrany, teda právo, a nie povinnosť používať diela verejným prenosom. Je na používateľovi do akej miery toto právo využívať, teda podstatou licencie je právo používať predmety ochrany, a nie povinnosť používať predmety ochrany. Pokiaľ chcel žalovaný používateľ realizovať verejný prenos prostredníctvom zvukovoobrazových a zvukových zariadení v roku 2015, tak bolo jeho povinnosťou mať uzatvorené licenčné zmluvy buď so všetkými autormi, ktorých diela sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania, čo je nereálne, alebo mať uzatvorené hromadné licenčné zmluvy s organizáciami kolektívnej správy, ktoré zastupujú autorov a nositeľov práv diel, ktoré sú súčasťou televízneho a rozhlasového vysielania. K duplicitne spravovaným právom medzi jednotlivými organizáciami kolektívnej správy v SR nedochádza. Uzatvorením zmluvy so SOZA žalovaný získal súhlas autorov a iných nositeľov práv k hudobným dielam. Uzatvorením zmluvy so SLOVGRAM získal súhlas výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a výrobcov zvukovoobrazových záznamov a vysielateľov a iných nositeľov týchto práv. Žalovaný však nezískal súhlas autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Napriek tomu nakladal s dielami týchto autorov a iných nositeľov práv zastúpených žalobcom formou verejného prenosu diel. Pri určení výšky bezdôvodného obohatenia za neoprávnené používanie predmetov ochrany vychádzal žalobca zo Sadzobníka uverejneného na www stránke žalobcu a z počtu zvukovoobrazových zariadení žalovaného v prevádzke žalovaného hotel Urpín City Residence. Na ďalšie sporné tvrdenie žalovaného, žalobca pri určení počtu týchto zariadení vychádzal z údajov samotného žalovaného zverejnených na www stránke žalovaného. Podľa týchto údajov žalovaný verejne v roku 2015 vyhlasoval, že poskytuje hosťom ubytovanie v 27 ubytovacích jednotkách rozdelených do 4 kategórií, pričom pri každej kategórii ubytovania uvádza, že sú vybavené TV/SAT. Deklarovanie zvukovoobrazových zariadení v ubytovacích jednotkách žalovaného znamená to, že na izbách sú umiestnené funkčné zariadenia vybavené signálom tak, aby tieto mohli ubytovaní hostia používať na účely, na ktoré sú určené, a teda že žalovaný ponúka vo svojom trojhviezdičkovom zariadení ubytovaným hosťom funkčné zariadenia. Na základe uvedených verejných vyhlásení žalovaného má žalobca za preukázaný počet zvukovoobrazových a zvukových zariadení. Žalovaný sám preukazuje, že v jednotlivých ubytovacích jednotkách sú umiestnené zvukovoobrazové a zvukové zariadenia, čím potvrdil verejný prenos. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že okruh ním zastupovaných autorov je veľmi široký, výrazne vyšší v porovnaní s ostatnými vyššie uvedenými organizáciami kolektívnej správy. Poukazuje na prílohy č. 7 až 11 tohto podania. AZ poskytuje v súlade so Smernicou ochranu autorským právam. Jedným z týchto práv je právo autora na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého výšku zákonodarca pevne určil ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva (§ 56 ods. 1 písm. g) AZ). Podľa § 81 ods. 1 písm. h) AZ je organizácia kolektívnej správy povinná uzatvárať zmluvy s používateľmi za „primeraných a rovnakých podmienok“. Žalobca v roku 2015 uzatvoril hromadné licenčné zmluvy na rovnaké predmety ochrany, ako je to v prejednávanej príhode, s 218 subjektmi - prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení za odmenu podľa Sadzobníka žalobcu. Na základe uvedeného žalobca vypočítal obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015. V tejto súvislosti žalobca osobitne poukazuje na Uznesenie ÚS SR II.ÚS 101/2011 z 24. 03. 2011. Uzatvorenie licenčných zmlúv s inými používateľmi podľa sadzobníka odmieta Ústavný súd SR zároveň považoval za dôkaz toho, že iní používatelia na rozdiel od sťažovateľa považovali odmenu za primeranú. Pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je podľa § 56 AZ postačujúce preukázať, že do autorského práva sa neoprávnene zasiahlo, čo žalobca preukázal. Výška bezdôvodného obohatenia je hmotnoprávnym predpisom pevne stanovená ako „dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.“ Teda je explicitne stanovená zákonom, a nie je daná možnosť voľby alebo úvahy pri jej výške.

5.3. V ďalšom vyjadrení zo dňa 27. 02. 2017 právna zástupkyňa žalobcu písomne uviedla, že skutočným dôvodom neuzatvorenia kolektívnej licenčnej zmluvy bola nedohoda o výške licenčnej odmeny. ZHR v roku 2015 zaslal svojim členom ohľadne ich povinností vo vzťahu k žalobcovi, v ktorej výslovne konštatuje povinnosť členov ZHR vysporiadať si povinnosti vyplývajúce zo zákona voči žalobcovi s tým, že ZHR pripravuje žalobu o určenie obsahu kolektívnej licenčnej zmluvy a žiadal členov o zaslanie finančných prostriedkov v termíne do 30.09.2016 vo výške 50% licenčnej odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, ktorú si údajne vie zdôvodniť. Žalovaný poukazuje na § 81 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z.z. (ďalej AZ). Žalobca uviedol, že pokiaľ má používateľ pochybnosti o tom, či príslušná organizácia kolektívnej správy zastupuje určitého konkrétneho nositeľa práv, tak má možnosť požiadať organizáciu

kolektívnej správy o potvrdenie alebo vyvrátenie skutočnosti, či je konkrétny nositeľ práv zastupovaný danou organizáciou. Žalovaný nikdy nepožiadaval žalobcu o vydanie potvrdenia v zmysle § 81 ods. 1 písm. g) AZ. Pokiaľ ide o preukázanie ďalšieho verejného prenosu v prevádzke žalovaného Hotel Urpín City Residence, tak žalobca poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 (ďalej Rozsudok SD), na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp.zn. C-162/10, Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenochreaki kai Touristiki Etairai. Poukazuje aj na výzvu generálneho sekretariátu Komisie európskych spoločností z 18.10.2005 zaslanú MZV ČR, archívne www stránky žalovaného z februára a augusta 2015 (z ktorých je zrejmé, že žalovaný verejne prehlasuje vybavenosť 27 izieb svojho ubytovacieho zariadenia TV/SAT). Právna zástupkyňa žalobcu odkázala aj na jednoznačné právne závery vyplývajúce z príslušnej judikatúry, kedy sa organizácie kolektívnej správy domáhali vydania bezdôvodného obohatenia a súdy akceptovali ich aktívnu legitimitáciu (Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 12C/358/2015-142, Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. 3C/80/2016-257, Rozsudok OS Trenčín sp.zn. 21C/25/2016-62, Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 12C/55/2016, Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 23Cb/8/2016, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 51C/126/2016, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II sp.zn. 13C/96/2016, rozsudky všeobecných súdov ČR). Žalobca je jedinou organizáciou kolektívnej správy v SR, ktorá je na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia Ministerstva kultúry SR a zmlúv o zastupovaní oprávnená vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Odkázala aj na Městský soud v Praze v právne a skutkovo obdobnej veci vo svojom rozsudku zo dňa 15. júna 2016 (príloha č. 6), na rozsudok Krajského soudu v Plzni zo dňa 11. októbra 2016 (príloha č. 7), na Nález Ústavného súdu ČR II.ÚS 2186/14 bod 32, na Uznesenie ÚS SR II.ÚS 101/2011 z 24.03.2011. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od obvyklej odmeny. Žalobca uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv, kedy pri všetkých zmluvách bola odmena dohodnutá podľa Sadzobníka žalobcu, čo ju robí odmenou obvyklou. Nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Na základe uvedeného a na základe počtu technických zariadení verejne deklarovaných žalovaným na jeho www stránke vypočítal žalobca obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 vo výške 702 Eur. Výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je explicitne stanovená zákonom, a nie je daná možnosť voľby alebo úvahy pri jej výške. Žalobca si tak uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.404 Eur.

5.4. Za účelom preukázania žalobného nároku právna zástupkyňa žalobcu predložila tieto listinné dôkazy: Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004, Sadzobník autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinný od 01.01.2015, emailová komunikácia medzi žalobcom a ZHR SR (email z 21.04.2015 - ponuka 1.000 Eur), Stanovisko MK SR z 20.05.2015, list ZHR SR z 10.07.2015, výzva PZ žalobcu zo dňa 07.10.2015, návrh Dohody z 15.10.2015 vrátane prílohy, rozsudok Krajského súdu v Trnave 10Co/3/2007, rozsudok Okresného súdu v Galante sp.zn. 8C/83/2005, rozsudok Okresného súdu v Nitre sp.zn. 15C/91/2005, zoznamy autorov v SR zastupovaných žalobcom, zoznam partnerských OKS zastupovaných žalobcom, štatistika rozúčtovania odmien vysielania TV Markíza 8/2014, štatistika rozúčtovania odmien vysielania TV JOJ 4/2014, štatistika rozúčtovania odmien vysielania RTVS 12/2014, informácia ZHR SR o povinnostiach a poplatkoch organizáciám kolektívnej správy z 26.05.2015, výzva generálneho sekretariátu KES z 18.10.2005, výňatok z Autorský zákon (prof. JUDr. Ivo Telec, CSc a spol.), informácia z www stránky žalovaného, zoznam subjektov s uzatvorenými HLZ, list PZ žalobcu z 22.03.2016, informácia pre členov ZHR, emailová komunikácia medzi ZHR a jedným z členov ZHR, archívne www stránky žalovaného, Rozsudok OS Bratislava II, Rozsudok OS Považská Bystrica, Rozsudok OS Trenčín, Rozsudok OS Banská Bystrica, Rozsudok OS Žiar nad Hronom, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II, Rozsudok Okresného súdu Bratislava II, Rozsudok MS v Prahe, Rozsudok KS v Plzni, podanie SOZA z 23.09.2016, prehlásenie žalobcu o zastupovaní nositeľov práv, zmluvy o zastupovaní nositeľov práv na CD nosiči, recipročná zmluva so zahraničným partnerom na CD nosiči. zoznamy niektorých použitých predmetov ochrany v r. 2015 - Barabáš, Feldek, Brezovská - na CD nosiči, ďalšie CD nosiči, a ďalšie súdne rozhodnutia iných súdov v obdobných veciach predložených na pojednávaní (tvoria súčasť tohto súdneho spisu).

5.5. Na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu na vysvetlenie uviedla, že je nesporné, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Urpin City Residence v Banskej Bystrici, kedy ide o zariadenie ubytovacie v kategórii hotel troch hviezdčiek. Z písomných dôkazov je preukázané, že žalovaný v rámci vybavenia izieb ponúkal svojim klientom aj televízor so satelitom. Žalobca tak verejne deklaroval a stále deklaruje na svojej stránke, že jeho zariadenie je pomerne vysokej kvality, uspokojí aj najnáročnejších klientov a každá izba je vybavená satelitnou TV, čo je v danej kategórii ubytovacieho zariadenia bežnou skutočnosťou. O počte izieb aj o počte technických zariadení žalobca založil dôkazy. Takéto verejné vyhlásenia žalovaného sú prednostne adresované klientom hotelového zariadenia, a teda spotrebiteľom. Prípadná nepravdivosť takýchto vyhlásení znamená porušenie § 6 Vyhlášky MH SR č. 277/2008, znamenalo by to aj klamlivú reklamu podľa § 45 Obchodného zákonníka. Právna zástupkyňa poukázala aj na § 496 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na základe tejto skutočnosti má žalobca za to, že je nesporné, že žalovaný realizoval vo svojom ubytovacom zariadení ďalší verejný prenos, za ktorý je potrebné považovať tú skutočnosť, pokiaľ prevádzkovateľ ubytovacieho zariadenia umožňuje ubytovaným hosťom sledovať televízne vysielanie. Podľa § 18 ods. 2 písm. h) AZ je jedným zo základných majetkových práv autora udeľovať súhlas na každé použitie diela verejným prenosom. Je notoricky známe, že súčasťou každého televízneho vysielania nevyhnutne musia byť také druhy predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva žalobca kolektívnu správu. Žalobca preukázal, že má postavenie organizácie kolektívnej správy, a že vykonáva kolektívnu správu k majetkovým právam autorom, nesporne bolo povinnosťou žalovaného uzatvoriť so žalobcom licenčnú zmluvu. V zmysle príslušných ustanovení autorského zákona je oprávnená práve aj organizácia kolektívnej správy takéto majetkové právo autorov a nositeľov práv spravovať a na základe tejto skutočnosti je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu. Žalobca sa v konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia. Výška bezdôvodného obohatenia je stanovená v § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z. z.. Žalovaný v poslednom podaní namietol túto skutočnosť, kedy predložil súdu analýzu licenčných platieb spoločnosti KPMG, ktorá bola vypracovaná 20. 09. 2015. Na základe tejto analýzy žalovaný tvrdí, že žalobca si uplatňuje odmeny štvornásobne vyššie ako organizácie kolektívnej správy v iných štátoch Európskej únie. Súčasne poukázal na judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej ak organizácia kolektívnej správy požaduje za svoje služby sadzby, ktoré sú podstatne vyššie ako sadzby uplatňované v iných členských štátoch, je treba považovať takúto skutočnosť za indíciu o zneužití dominantného postavenia. Žalovaný však opomenul zdôrazniť, že takúto indíciu je možné konštatovať jedine v tom prípade, pokiaľ porovnanie sadzieb sa uskutočnilo na jednotnom základe. Žalovaný vychádzajúc z analýzy KPMG činí záver, že za optimálnu priemernú cenu pre účely tohto konania považuje sumu 0,54 Eur za mesiac za izbu. Právna zástupkyňa žalobcu zdôrazňuje, že predmetom tohto konania nie je určovať priemernú optimálnu cenu, predmetom tohto konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška je stanovená, (§ 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona). Analýza bola vypracovaná na základe objednávky ZHR (Zväz hotelov a reštaurácií ďalej len „ZHR“) a samotní autori túto analýzu označujú ako štúdiu, pričom uvádzajú, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku. Poukazuje aj na to, že autori v úvode analýzy v časti dôležité upozornenia uvádzajú, že primárne zdroje predstavovali predovšetkým dáta poskytnuté ZHR a rozhovory so zástupcami a zamestnancami OKS jednotlivých krajín. O aké dáta sa jednalo, nie je v analýze bližšie uvedené. Od žalobcu ako o jednej z posudzovaných organizácií kolektívnej správy, autori žiadne informácie nepožadovali. Zároveň v úvode autori analýzy uvádzajú, že sekundárny zber informácií čerpali z dát štatistického úradu Európskej komisie, dokumentov poskytnutých klientom, to znamená ZHR a dostupných sadzobníkov. Je nesporné, že autori nemali k dispozícii všetky informácie, všetky sadzobníky a nezohľadňovali všetky organizácie kolektívnej správy v porovnávaných krajinách. Samotní autori analýzy tiež konštatujú, že „vykonali určité analytické procedúry na základe dostupných informácií“ a že „nemožno vylúčiť prípadné nezrovnalosti či skreslenie informácií spôsobené zámerným poskytnutím nepravdivých údajov zdrojovými subjektmi.“ Analýza vychádza z porovnávania vybraných krajín, ktorými sú Taliansko, Francúzsko, Nemecko, Rakúsko, Španielsko, Česká republika a Slovenská republika. Ako autori uvádzajú v analýze, že krajiny boli vybrané v spolupráci so zadávateľom, čím žalobca má za to, že už výber krajín bol tendenčný a účelový, a to najmä z toho dôvodu, že vo Švajčiarsku, ktoré nie je členom EÚ, vôbec nedochádza k výberu poplatkov za verejný prenos realizovaný technickými zariadeniami v izbách ubytovacích zariadení. Kedy napr. pri Rakúsku sa nepodarilo autorom analýzy vôbec zistiť výšku poplatkov za verejný prenos. Z analýzy vyplýva, že pri komparácii licenčných odmien sa autori sústreďovali na autorov audiovizuálnych diel, pričom ostatné, podľa tvrdenia autorov analýzy minoritnej časti, nebrali pri porovnávaní licenčných odmien do úvahy. S takýmto skresľujúcim postupom nemožno súhlasiť. Navyše

z Analýzy nie je vôbec jasné, kto sa v jej kontexte považuje za autora audiovizuálneho diela. Pojem „autor audiovizuálneho diela“ sa totiž značne odlišuje v rôznych krajinách sveta. V Českej republike sa za autora audiovizuálneho diela považuje výlučne režisér audiovizuálneho diela a v Slovenskej republike sa za autora audiovizuálneho diela považujú najmä, teda nielen režisér, autor scenára, autor dialógov a autor hudby. Zákon navyše v Slovenskej republike len demonštratívne stanovuje počet autorov audiovizuálnych diel. Za autora audiovizuálneho diela sa teda považuje každá osoba, ktorá sa tvorivou činnosťou podieľala na jeho vytvorení. Je to najmä kameraman, sú to napríklad autori výtvarnej zložky, to znamená výtvarníci pri animovaných dielach. K jednotlivým porovnávaným krajinám uvádzame nasledovné: pri Slovenskej republike je potrebné brať do úvahy, že autori audiovizuálneho diela sú podľa právnej úpravy Slovenskej republiky v ďaleko širšom kontexte, ako je to napr. v Českej republike a v iných porovnávaných krajinách. Žalobca je tou organizáciou kolektívnej správy, ktorá na zmluvnom základe zastupuje producentov a autorov z USA. Jedná sa o dominantnú skupinu nositeľov práv. Podľa našich informácií DILIA česká OKS, na ktorú odkazuje analýza, nezastupuje amerických producentov. Autori pri porovnávaní odmien v úvode analýzy uviedli, že zohľadňujú všetky zľavy poskytované jednotlivými organizáciami kolektívnej správy, minimálne pri žalobcovi je však analýza neúplná a nepresná. Autori analýzy uvádzajú iba 10 % zľavu za včasné uzatvorenie zmluvy a vôbec neuvádzajú ďalšie zľavy poskytované žalobcom odstupňované podľa počtu používaných zariadení. Nie je zohľadnená ani zľava, ktorú žalobca využíva, ak sa uzatvára kolektívna licenčná zmluva, a ktorú žalobca ponúkal členom ZHR SR vo výške 40 %, aj keď je pravdou, že ZHR SR neprijal takúto ponuku. Pokiaľ ide o Českú republiku, právna zástupkyňa žalobcu poukázala na organizáciu kolektívnej správy DILIA, ktorá spravuje právo autorov audiovizuálnych diel, kedy je rozdielne ponímanie týchto autorov v Českej republike. V časti týkajúcej sa Nemecka je významné pochybenie, nakoľko analýza vôbec nezahŕňa OKS BILD KUNST, ktorá zastupuje významnú časť audiovizuálnej tvorby, keďže zastupuje režisérov audiovizuálnych diel a kameramanov, ako aj práva autorov výtvarných a fotografických diel, ktoré sú tiež súčasťou televízneho vysielania. Analýza uvádza ako jedinú organizáciu zastupujúcu autorov audiovizuálnych diel výhradne VG Wort, čo je vzhľadom na uvedené nesprávne a nezodpovedajúce realite, keďže táto zastupuje iba autorov scenárov a literárnych predloh. Ani v tejto časti teda analýza neporovnáva odmeny na rovnakom, a dokonca ani na veľmi zhruba obdobnom základe. Vo Švajčiarsku nedochádza k výberu odmien, pretože podľa úpravy Švajčiarska, ktoré nie je členom EÚ, nie je takáto skutočnosť považovaná za verejný prenos. K Francúzsku uviedla, že autori pri výpočte uplatňovaných odmien úplne opomenuli zaradenie platieb organizácie SACD, ktorá zastupuje najpodstatnejšiu časť autorov audiovizuálnych diel a diel použitých v audiovizuálnych dielach. Samotní autori analýzy navyše konštatujú, že neboli schopní určiť podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách. Výstupy Analýzy ohľadne Francúzska, preto neobsahujú nijaký relevantný výstup. Pokiaľ ide o Taliansko, v tejto časti berie analýza do úvahy iba organizáciu SIAE, pričom vo výpočte zastupovaných autorov absentujú autori audiovizuálnych diel, to znamená, že opätovne nie je čo porovnávať. Navyše analýza na str. 34 výslovne uvádza, že sa nedá určiť distribúcia poplatkov medzi autorov. Táto časť analýzy, teda tiež nemá žiadnu relevanciu pre porovnávanie odmien. V analýze týkajúcej sa Rakúska samotní autori opätovne neboli schopní určiť podiel autorov audiovizuálnych diel na celkovo vybraných odmenách, pričom zároveň uvádzajú, že organizácia kolektívnej správy VdFS, ktorá zastupuje podstatnú časť audiovizuálnej tvorby, vyberá licenčné odmeny od televíznych vysielateľov, a nie priamo od hotelových zariadení, a preto tieto poplatky nie sú vôbec zahrnuté v celkovom prehľade. Analýza situácie v Rakúsku neobsahuje použiteľný výstup. Samotné analýzy v jednotlivých krajinách nezahŕňajú všetky organizácie kolektívnej správy (ďalej len „OKS“), a to obzvlášť nie tie, ktoré vykonávajú práva autorov audiovizuálnych diel a diel v audiovizuálnych dielach použitých. Analýza vykonáva porovnanie odmien, ktoré však majú v skutočnosti odlišný základ, čím sa porovnáva neporovnateľné. Bez ohľadu na skutočnosti, samotný základ porovnania následne, ak autori upravujú podľa výšky HDP v porovnávaných krajinách. Takéto skreslenie údajov má potom za následok tú skutočnosť, že sadzby uplatňované v ČR boli znížené 1,1-krát násobne, v Nemecku 2,59, vo Švajčiarsku ešte 4,46, vo Francúzsku 2,28-krát, v Taliansku 1,87-krát, v Španielsku 1,62 a v Rakúsku 2,75. Žalovaným preto predložená analýza je nepoužiteľná na určenie výšky obvyklej licenčnej odmeny, ale aj na určenie primeranej výšky licenčnej odmeny, nemá žiadnu vypovedaciu schopnosť, a preto je pre toto konanie irelevantná. Zástupkyňa žalobcu poukázala na skutkovo a právne obdobné veci, rozhodnuté v 23 prípadoch, kedy žalobcovi bolo vyhovené. Aj v týchto konaniach bolo poukazované na analýzu, ktorú predložil žalobca, a dokazovanie ktoré touto analýzou v obdobných veciach súdy vôbec nepripustili alebo iné súdy na ňu neprihliadali. Okrem uvedeného právna zástupkyňa žalobcu sa vyjadrila aj k tvrdeniu žalovaného, že používatelia, s ktorými uzatvoril žalobca zmluvy, konali v tiesni a pod hrozbou iniciovania súdnych konaní, a že žalobca si takto sám kreuje obvyklú odmenu. Žalovaný vykladá vôľu tretích strán. Žalovaný v podaní zo 14. 09. 2017 uvádza, že žalobca

odmenu určuje jednostranne sadzobníkom, a že žalovaný nemal inú možnosť ako buď akceptovať sadzobník žalobcu, alebo sa vystaviť riziku vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej licenčnej odmeny. Takéto tvrdenie nie je pravdivé a je v priamom rozpore s autorským zákonom a aj s konaním žalovaného zastúpeného ZHR v čase pred podaním tejto žaloby (§ 82 ods. 1 AZ). Ak používateľ nesúhlasí s podmienkami príslušnej organizácie kolektívnej správy, má legálnu možnosť podať žalobu na súd o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Navyše žalovaný bol upozornený ZHR, že je povinný si vysporiadať vzťahy voči žalobcovi, a to aj prípadne formou podania žaloby o určenie obsahu hromadnej licenčnej zmluvy. Žalovaný tak neurobil. Podanie žaloby podľa § 82 ods. 1 AZ samo o sebe neznamenalo oprávnenie používateľa používať predmety ochrany. Pokiaľ by používateľ podal takúto žalobu, bolo jeho povinnosťou zložiť bankovú záruku alebo zložiť peňažné prostriedky do notárskej úschovy alebo úschovy súdu. Predmetom tohto sporu a dokazovania nie je a ani nemôže byť určovanie primeranej odmeny. Z tohto pohľadu je analýza KPMG absolútne nepoužiteľná, pretože táto stanovuje primeranú vhodnú výšku licenčných odmien. Pre neoprávneného používateľa nie je možné o zľavách hovoriť, a ani nie je možné takémuto poskytnúť. Používatelia, ktorí neuzatvorili zmluvy v čase stanovené žalobcom podľa sadzobníka, nemali žiadny nárok na zľavy a ani neboli poskytnuté. Pokiaľ ide o obsadenosť ubytovacieho zariadenia, predmetom licencie je poskytnutie práva, nie povinnosť používať predmety ochrany. Rovnako je to tak aj v prípade organizácie SOZA, čo členovia ZHR SR akceptujú. Akceptovali to v roku 2015, 2016 aj 2017. Tvrdenie žalovaného, že za rovnakú službu v Bratislave a v Banskej Bystrici nie je možné považovať za spravodlivé, považuje žalobca za neudržateľné. Cena potravín v Banskej Bystrici nie je násobená alebo delená výškou priemernej mzdy v danej oblasti. Potom tvrdenia žalovaného sú nezmyselné. Žalobca preukázal žalobný nárok čo do dôvodu aj čo do výšky.

6.1. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 27. 06. 2016 uviedol, že v konaní je nesporné, že žalobca nadobudol postavenie organizácie kolektívnej správy práv podľa zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení účinnom do 31. 12. 2015. Žalobou na tunajšom súde sa žalobca domáha zaplata pohľadávky vo výške 1 404,- Eur spolu s príslušenstvom vznikutej z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) starého autorského zákona na tom skutkovom základe, že žalovaný v kalendárnom roku 2015 neoprávnené používal predmety ochrany spravované žalobcom t. j. autorské diela autorov, ktorých zastupuje žalobca, a ktoré spravuje práve žalobca, tzv. ďalším verejným prenosom týchto diel, prostredníctvom zvukovoobrazových alebo zvukových zariadení nachádzajúcich sa v izbách alebo iných priestoroch ubytovacieho zariadenia. Rovnako nie je sporné, že žalovaný za účelom usporiadania práv a povinností vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií SR (ďalej len „ZHR“), ktorého je členom na rokovania so žalobcom, a to za účelom uzavretia tzv. kolektívnej licenčnej zmluvy na použitie predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva správu v prospech nositeľov práv žalobca. ZHR v rámci rokovaní žiadal žalobcu o predloženie zoznamu nositeľov práv, ktorých zastupuje a súčasne aj zoznamu predmetov ochrany, ku ktorým v rozhodnom období žalobca vykonával správu práv patriacich týmto zastúpeným nositeľom za účelom posúdenia, či na strane niektorého z členov ZHR, a teda aj žalovaného, môže dôjsť k použitiu niektorého diela v prípade, ak by sa člen ZHR rozhodol vykonávať ďalší verejný prenos vysielania dodávaného tým ktorým vysielateľom alebo retransmitterom. Nakoľko žalobca odmietol zverejniť uvedený zoznam, členovia ZHR vrátane žalovaného nemohli posúdiť existenciu potreby uzavrieť licenčnú zmluvu so žalobcom, na základe ktorej by im vznikol záväzok uhrádzať licenčnú odmenu. Žalovaný ďalej uvádza, že žalobný návrh žalobca opiera len o existenciu 27 kusov zvukovoobrazových zariadení nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným, avšak samotná prítomnosť týchto zariadení v predmetných ubytovacích kapacitách, ako aj relevancia uvedeného počtu zariadení nie je zo strany žalobcu žiadnym spôsobom preukázaná. Žalobca teda nepreukázal, či predmetné zvukovoobrazové zariadenia boli spôsobilé sprostredkovať signál, prostredníctvom ktorého sa šíri vysielanie. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia ani ako bremeno dôkazu, ktoré sú nevyhnutným predpokladom na priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal:

- a) použitie diela autora, ktorého žalobca zastupuje tzv. ďalším verejným prenosom vysielania, prostredníctvom zvukovoobrazového zariadenia nachádzajúceho sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným,
- b) ak predsa len došlo k použitiu diela podľa bodu a), či išlo o dielo autora, vo vzťahu ku ktorému vykonáva žalobca zastúpenie,

- c) ktorému konkrétne autorovi diela, ktorého žalobca zastupuje, bola tzv. ďalším verejným prenosom vysielania prostredníctvom zvukovoobrazového zariadenia nachádzajúceho sa v izbách ubytovacieho zariadenia, spôsobená ujma,
- d) v akom rozsahu bola autorovi diela podľa bodu c) spôsobená ujma,
- e) existenciu príčinnej súvislosti medzi tzv. ďalším verejným prenosom vysielania prostredníctvom zvukovoobrazového zariadenia nachádzajúceho sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným a vznikom obohatenia na strane konkrétneho autora diela, ktorého zastupuje žalobca.

Ďalej uviedol, že žalobca bez adekvátneho zistenia skutkového stavu, t. j. či žalovaný má vôbec povinnosť uzatvárať licenčnú zmluvu, a ak áno, či práve so žalobcom, príp. s inými organizáciami kolektívnej správy, koná v rozpore so svojou základnou zákonnou povinnosťou vykonávať kolektívnu správu práv ním zastúpených autorov riadne a s náležitou odbornou starostlivosťou (§ 81 ods. 1 starý autorský zákon). Poukázal na to, že z podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom subjektívneho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, a teda nie je ani nositeľom aktívnej legitímácie v tomto konaní. V súvislosti s vyčíslenou sumou bezdôvodného obohatenia žalovaný uviedol, že žalobca odvodzuje výšku tejto odmeny ako dvojnásobok obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prislúchala za oprávnené použitie diel žalovaným v období od 01. 01. 2015 do 31. 12. 2015. Základom určenia licenčnej odmeny je sadzobník autorských odmien, ktorý bol vydaný žalobcom a ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. 01. 2015. Žalovaný však uviedol, že v predmetnom sadzobníku absentuje akákoľvek metodika výpočtu licenčných odmien, z ktorej by bolo možné posúdiť jej primeranosť, racionálnosť ako aj ekonomickú udržateľnosť.

6.2. Vo vyjadrení zo dňa 17. 08. 2016 právny zástupca žalovaného uviedol, že nemá záujem umelo predlžovať dĺžku súdneho konania, tak ako to uvádza žalobca, avšak jeho záujmom je poukázať na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal tú skutočnosť, že ak zo strany žalovaného došlo k použitiu diela, tzv. ďalším verejným prenosom vysielania prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovaného žalovaným, či išlo o diela autora vo vzťahu, ku ktorému vykonáva žalobca zastúpenie. Ďalej uviedol, že pre vznik bezdôvodného obohatenia musia byť splnené určité zákonom stanovené podmienky, ide predovšetkým o preukázanie získania bezdôvodného obohatenia, protiprávnosť bezdôvodného obohatenia, majetková ujma inej osoby a samozrejme kauzálny nexus. Teda príčinná súvislosť medzi obohatením na jednej strane a vznikutej ujmy na druhej strane. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy žiada vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 404,- Eur, pričom nedokáže uviesť, ktorému konkrétne autorovi diela ktorého žalobca zastupuje, bola tzv. ďalším verejným prenosom vysielania prostredníctvom zvukovoobrazového zariadenia spôsobená ujma, v akom rozsahu bola takémuto autorovi spôsobená ujma, a existenciu príčinnej súvislosti medzi tzv. ďalším verejným prenosom vysielania prostredníctvom zvukovoobrazového zariadenia a vznikom obohatenia na strane konkrétneho autora diela, ktorého zastupuje žalobca.

6.3. V podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 14. 09. 2017 žalovaný predložil dokument - analýzu licenčných platieb hotelových a reštauračných zariadení kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy. V súvislosti s uvedenou analýzou žalovaný považuje výšku licenčnej odmeny, ktorú požaduje žalobca v tomto konaní, za absolútne neprijateľnú a neprimeranú. Žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru si žalobca kreuje obvyklú odmenu tým, že využíva tieseň eventuálnych používateľov a uzatvára s nimi licenčné zmluvy s licenčnou odmenou, ktorá je neprimeraná a spôsob jej určenia je absolútne netransparentný. Výsledkom analýzy (KPMG) je zistenie, že v Slovenskej republike je súčet sadziieb licenčných odmien uplatňovaných všetkými organizáciami kolektívnej správy najvyšší zo všetkých porovnávaných krajín. Vo vzťahu k neprimeranej výške licenčných odmien uplatňovaných organizáciou kolektívnej správy, v ktorej je možné identifikovať dominantné postavenie (č. I. 102 zmluvy o fungovaní EÚ a § 8 ods. 2 písm. a) Zákon č. 136/2001 z. z. o ochrane hospodárskej súťaže). Výška uplatňovaných licenčných odmien v SR zo strany žalobcu nie je žalovaným žiadnym spôsobom odôvodnená. Žalovaný vníma správanie žalobcu tak, že buď akceptuje výšku licenčnej odmeny, alebo neakceptuje a v takomto prípade nesie zodpovednosť za uplatňovanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku takejto odmeny. V tomto kontexte je primeranosť odmeny nutne posudzovať v širšom územnom meradle pri posudzovaní obvyklej výšky odmeny, posudzovať aj iné subjekty, ktoré poskytujú obdobné služby ako žalobca.

6.4. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní trval na písomných vyjadreniach k žalobe, ktorú žiadal v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný naďalej spochybňuje počet zvukovoobrazových zariadení,

nakoľko tento počet žalobca relevantným spôsobom nepreukázal, ani či sa skutočne uskutočňoval prenos na týchto zariadeniach a nepreukázal ani počet subjektov, či autorov, ktorí používajú ochranu autorského práva, s poukazom na skutočnosti popísané v jeho vyjadreniach. Vyjadril sa k analýze renomovanej celosvetovo uznávanej organizácie, ktorej služby využívajú štátne organizácie na území SR, ale aj v zahraničí. Napriek tomu, že žalobca spochybňuje túto analýzu, toto tvrdenie však nepreukázal žiadnymi dôkazmi. Právny zástupca žalovaného sa podrobne vyjadroval k obvyklosti ceny, z ktorej vychádza žalobca pri výške toho uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Poukázal na možný spôsob určenia obvyklosti ceny a následne potom vychádzať pri výpočte výšky uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru žalovaného sám žalobca spochybňuje obvyklosť ceny, z ktorej vychádza pri výpočte uplatneného žalobného nároku, keď uvádza, že poskytuje rôzne zľavy (napr. ponúkal až 40 % zľavu). Preto nie je zrejmé, akým spôsobom pristupuje žalobca k výpočtu obvyklej ceny, keď na jednej strane vychádza z cenníka, pričom na druhej strane je schopný poskytnúť 40 % zľavu z cenníkovej ceny, čo spochybňuje obvyklosť ceny. Okrem uvedeného právny zástupca žalovaného uviedol, že žalobca poukázal na 23 prípadov, kedy boli rozhodnuté obdobné veci, pričom z týchto predložených súdnych rozhodnutí zo strany žalobcu, ako aj z vedomostí ide len o rozhodnutia súdov prvej inštancie, tieto rozhodnutia však nie sú zdrojom práva. Rovnako za nesmerodajný pre určenie obvyklosti odmeny považuje aj počet uzatvorených zmlúv žalobcom s inými subjektmi, pričom z vyjadrenia žalobcu zo dňa 27. 02. 2017 má ísť o 218 zmlúv, nakoľko s prihliadnutím na celkový počet poskytovateľov je tento počet zanedbateľný. Poukázal na stranu 16 tohto listinného dôkazu zo Štatistického úradu SR za rok 2015, kde je uvedený počet všetkých ubytovacích zariadení na území SR v počte 3724 (rok 2015). Na tento údaj poukázal z dôvodu porovnania rozhodnutých súdnych vecí v počte 23 oproti celkovému počtu ubytovacích zariadení, ako aj pre porovnanie počtu uzatvorených zmlúv (počet 218) s počtom ubytovacích zariadení. V súvislosti s týmito štatistickými údajmi žalovaný poukazuje aj na zjavnú neprimeranosť určenia ceny zo strany žalobcu za verejný prenos, a to z dôvodu, že na strane 26-27 tohto dokumentu - listinného dôkazu sa uvádzajú kapacity obsadenosti podľa jednotlivých krajov v ubytovacích zariadeniach, pričom je zjavný nepomer medzi bratislavským krajom a ostatnými krajinami. Zároveň rovnako poukazuje aj na stranu 35-40 tohto totožného dokumentu, ktoré preukazujú tržby utfžené za ubytovanie v jednotlivých krajinách, pričom ide o niekoľkonásobne rozdiely. Týmto je možné preukazovať zjavnú neprimeranosť výšky obvyklej ceny, pretože ak by malo byť určenie obvyklej ceny spravodlivé, je potrebné prihliadať aj na tieto regionálne rozdiely, keď návštevnosť v ubytovacích zariadeniach v bratislavskom kraji je niekoľkonásobne vyššia ako v ostatných krajinách a tým aj niekoľkonásobne viackrát dochádza k verejnému prenosu. V prípade, že žalobca bude naďalej spochybňovať závery predloženej analýzy, právny zástupca žalovaného navrhol za účelom ďalšieho dokazovania nariadiť znalecké dokazovanie na určenie výšky obvyklej ceny za verejný prenos diel autorov, ktorých žalobca zastupuje. Žalobca nepreukázal výšku obvyklej odmeny, z ktorej si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, a to z toho dôvodu, že opakovane uvádzal, že pri poskytovaní svojich služieb nevychádza z jednej ceny 26,- Eur za jedno zvukovoobrazové zariadenie tak, ako to uplatňuje u žalovaného, ale poskytuje rôzne zľavy, a preto výška obvyklej odmeny by mala byť stanovená aj s prihliadnutím na tieto zľavy. Podľa právneho zástupcu žalovaného malo by sa vychádzať z obvyklej ceny, za akú poskytoval žalobca možnosť využívania diel aj iným subjektom.

7.1. Podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku sudkyňa určila, že medzi sporovými stranami nie je sporné nasledovné: žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy práv v zmysle zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve, nakoľko mu bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 Ministerstvom kultúry SR zo dňa 11. 05. 2010 (č. I. 4 spisu). Postavenie kolektívnej organizácie správy autorských práv má aj v zmysle novej právnej úpravy podľa zákona č. 185/2015 Z. z. Žalobca vykonáva kolektívnu správu práv na použitie diel ním zastúpených autorov prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania (retransmisie) prostredníctvom technických zariadení. Na použitie predmetov ochrany, ku ktorým spravuje práva žalobca verejným prenosom, uzatvára žalobca s prevádzkovateľom daných zariadení hromadné licenčné zmluvy, avšak v tomto prípade nedošlo k uzavretiu takejto licenčnej zmluvy medzi sporovými stranami. Ďalej sudkyňa uvádza, že žalovaný je prevádzkovateľom ubytovacieho zariadenia Hotel Urpin City Residence so sídlom v Banskej Bystrici. Je nesporné, že žalovaný za účelom usporiadania práv a povinností, vyplývajúcich z použitia diel používajúcich autorskoprávnu ochranu v súvislosti s verejným prenosom, splnomocnil Zväz hotelov a reštaurácií (ZHR).

7.2. Podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku sudkyňa uviedla, že medzi sporovými stranami je sporná dôvodnosť uplatneného žalobného nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia,

keďže žalovaný na základe písomných argumentácií, ako aj svojho prednesu na pojednávaní navrhuje žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Žalovaný tvrdí, že žalobca nepreukázal verejný prenos vysielania prostredníctvom zvukovoobrazových zariadení, nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia. Ďalej je sporná dôvodnosť žaloby medzi sporovými stranami čo do počtu zvukovoobrazových zariadení nachádzajúcich sa v izbách ubytovacieho zariadenia prevádzkovateľa, a to podľa názoru žalovaného. Taktiež žalovaný namieta aktívnu vecnú legitimáciu na strane žalobcu a výšku žalobného nároku v tomto spore. Podľa vyjadrenia žalovaného v sadzobníku autorských odmien LITA absentuje akákoľvek metodika výpočtu licenčných odmien. Taktiež sudkyňa poukázala na rozporné tvrdenia právnych zástupcov sporových strán na dnešnom pojednávaní.

7.3.1. Podľa § 181 ods. 2 CSP sudkyňa uviedla predbežné právne posúdenie: Autorské práva sú svojou povahou právami absolútnymi, a teda z ich výkonu sú vylúčené všetky ostatné osoby, pokiaľ im to subjekt týchto práv neumožní, pričom autorských práv sa nemožno vzdať ani ich previesť. Hromadné licenčné zmluvy sa uzatvárajú na konkrétny spôsob alebo spôsoby použitia diela a na všetky alebo niektoré diela, ku ktorým daná organizácia kolektívnej správy vykonáva správu (§ 48 ods. 1, § 49 ods. 1 Autorského zákona).

7.3.2. Podľa § 81 ods. 1 písm. i), j), k) Autorského zákona organizácia kolektívnej správy je povinná riadne s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia: domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to neehospodárne, vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojim vyúčtovacím poriadkom, viesť evidenciu vybraných odmien, primeraných odmien, náhrad odmien a príjmov z vydaného bezdôvodného obohatenia a umožniť nositeľovi práv na požiadanie kontrolu správnosti jemu uhradenej odmeny, primeranej odmeny, náhrady odmeny, či prípadného príjmu z bezdôvodného obohatenia.

7.3.3. Podľa § 84 ods. 1 Autorského zákona, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Ďalej je potrebné uviesť, že autorský zákon má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku postavenie zákona lex specialis.

8.1. S poukazom na § 181 ods. 2 CSP súd po vykonanom dokazovaní uviedol, že návrhy právnej zástupkyne žalobcu za účelom vykonania ďalšieho dokazovania v prípade, že súd nemá za preukázané doterajšími dôkazmi počet technických zariadení, aby súd uložil žalovanému povinnosť predložiť súdu zmluvy, ktoré pre rok 2015 uzatvoril so SOZA a SLOVGRAM, ďalej SOZA, Slovenský ochranný zväz, Rastislavova 3, 821 08 Bratislava - povinnosť predložiť súdu licenčnú zmluvu uzatvorenú so žalovaným pre rok 2015, ako aj SLOVGRAM, Jakubovo nám. 14, 813 48 Bratislava - povinnosť predložiť súdu licenčnú zmluvu uzatvorenú so žalovaným pre rok 2015 (podanie zástupkyne žalobcu čl. 40 spisu), nevykoná. Zároveň súd nevykonan ani ďalší návrh na vykonanie dokazovania (vychádzajúc z podania zo dňa 26. 06. 2017 č. I. 182) uložením edičnej povinnosti žalovanému podľa § 189 CSP - predložením príkaznej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a ZHR vrátane príloh, na základe ktorej zastupoval ZHR žalovaného pri vysporiadaní vzťahov z realizácie verejného prenosu so SOZA pre rok 2015, zo zmluvy ktorej je zrejmý žalovaným deklarovaný počet technických zariadení v jeho ubytovacom zariadení. Na ostatných návrhoch právna zástupkyňa žalobcu už netrvala, vychádzajúc z poslednej zápisnice z pojednávania. Taktiež návrhy právneho zástupcu žalovaného na vykonanie ďalšieho dokazovania okresný súd nevykonan (navrhoval vykonanie znaleckého dokazovania, ako aj vypočítať zamestnanca predmetného ubytovacieho zariadenia - Hotel Urpin City Residence, ktorého osobné údaje by dodatočne oznámil aj zabezpečil jeho účasť na pojednávaní za účelom vypočítania ohľadom počtu ubytovacích jednotiek a počtu zvukovoobrazových zariadení).

8.2. Súd uvádza, že dokazovanie listinami ich čítaním, čítaním ich časti alebo oznámením o ich obsahu podľa § 204 CSP - čo sa týka ostatných listinných dôkazov nevykonan, nakoľko ich fotokópie, ktoré tvorili prílohy podaní oboch sporových strán, boli navzájom doručené ich právny zástupcom, mali možnosť

sa s nimi oboznámiť. Ďalej sudkyňa odkazuje na obsah tohto súdneho spisu, vrátane tých listinných dôkazov, ktoré boli predložené na poslednom pojednávaní.

9.1. Podľa § 190 ods. 1 zákona č. 185/2015 Z.z. (nový autorský zákon) sa ustanoveniami tohto zákona spravujú aj právne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. januárom 2016, pričom vznik týchto vzťahov vrátane nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich sa posudzujú podľa predpisu účinného do 31. decembra 2015, to neplatí, ak odseky 3 a 4 ustanovujú inak. Predpisom účinným do 31.12.2015 bol zákona č. 618/2003 Z.z. (autorský zákon), podľa ktorého sa tak posudzujú nároky žalobcu uplatňované touto žalobou.

9.2. Podľa § 5 ods. 14 Zákona č. 618/2003 Z. z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (ďalej len „AZ“), verejný prenos je šírenie alebo predvedenie diela akýmkoľvek technickým prostriedkom na šírenie zvukov alebo zvukov a obrazov súčasne, alebo ich vyjadrenie po drôte alebo bezdrôtovo tak, že toto dielo môžu vnímať osoby na miestach, kde by ich bez tohto prenosu nemohli vnímať; verejný prenos zahŕňa aj káblovú retransmisiu, vysielanie a sprístupňovanie verejnosti.

9.3. Podľa § 18 ods. 2 písm. h) AZ, autor má právo udeľovať súhlas na každé použitie diela, najmä na verejný prenos diela.

9.4. Podľa § 40 ods. 1 AZ, licenčnou zmluvou udeľuje autor nadobúdateľovi súhlas na použitie diela (ďalej len "licencia"). Licenčná zmluva obsahuje najmä spôsob použitia diela (§ 18 ods. 2), rozsah licencie, čas, na ktorý autor licenciu udeľuje, alebo spôsob jeho určenia a odmenu alebo spôsob jej určenia, ak sa autor s nadobúdateľom nedohodol na bezodplatnom poskytnutí licencie.

9.5. Podľa § 48 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy môže s nadobúdateľom uzatvoriť aj hromadnú licenčnú zmluvu. Hromadnou licenčnou zmluvou udeľuje táto organizácia nadobúdateľovi súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a nadobúdateľ sa zaväzuje, ak nie je dohodnuté inak, uhradiť odmenu.

9.6. Podľa § 49 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy môže uzatvoriť kolektívnu licenčnú zmluvu s právnickou osobou, ktorá združuje používateľov diel. Kolektívnu licenčnou zmluvou táto organizácia udeľuje súhlas na použitie všetkých diel alebo niektorých diel, ku ktorým spravuje práva, dohodnutým spôsobom alebo spôsobmi, v dohodnutom rozsahu, na dohodnutý čas a za dohodnutú odmenu.

9.7. Podľa § 49 ods. 2 AZ, z kolektívnej licenčnej zmluvy vznikajú práva a povinnosti priamo jednotlivému členovi právnickej osoby združujúcej používateľov diel od okamihu, keď s ňou prejaví súhlas. Ustanovenia osobitného predpisu sa použijú primerane.

9.8. Podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ, autor, do ktorého práva sa neoprávnene zasiahlo alebo ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, môže sa domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva.

9.9. Podľa § 57 ods. 1 AZ, nárokov podľa § 56 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/618/20141029>> sa okrem autora môže domáhať aj nadobúdateľ výhradnej licencie alebo osoba, ktorá má majetkové právo k dielu alebo jej bol zverený výkon majetkových práv autora.

9.10. Podľa § 78 ods. 1 AZ, účelom kolektívnej správy práv podľa tohto zákona (ďalej len „kolektívna správa“) je kolektívne uplatňovanie a kolektívna ochrana majetkových práv autora a majetkových práv výkonného umelca, výrobcu zvukového záznamu, výrobcu zvukovo-obrazového záznamu a vysielateľa a umožnenie uvedenia predmetu týchto práv na verejnosti.

9.11. Podľa § 78 ods. 5 AZ, kolektívnu správu vykonáva organizácia kolektívnej správy, a to sústavne, vo vlastnom mene, na vlastnú zodpovednosť a ako hlavný predmet činnosti.

9.12. Podľa § 79 ods. 1 AZ, organizácia kolektívnej správy je právnická osoba, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy.

9.13. Podľa § 80 ods. 1 AZ, o udelení oprávnenia na výkon kolektívnej správy (ďalej len „oprávnenie“) rozhoduje Ministerstvo kultúry Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) na základe písomnej žiadosti právnickej osoby (ďalej len „žiadateľ“).

9.14. Podľa § 81 ods. 1 písm. h) AZ, organizácia kolektívnej správy je povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia uzatvárať s používateľmi alebo s osobami oprávnenými obhajovať záujmy v nich združených používateľov, ktorí používajú predmety ochrany, alebo s osobami povinnými uhrádzať náhradu odmeny podľa tohto zákona za primeraných a rovnakých podmienok zmluvy, ktorými sa

1/ používateľovi poskytuje oprávnenie na použitie predmetu ochrany, ku ktorému právo kolektívne spravuje,

2/ dohodne s používateľom alebo s povinnou osobou odmenu, primeranú odmenu alebo náhradu odmeny a spôsob jej uhradenia.

9.15. Podľa § 81 ods. 1 písm. i), j), k) AZ, po i) domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva; to neplatí, ak sa nositeľ práva, ktorý je na to oprávnený, takého nároku sám domáha alebo ak je to neehospodárne, j) vyberať v súlade s týmto zákonom a zmluvami podľa písmena h) pre nositeľa práv odmeny, primerané odmeny, náhrady odmien a prípadné príjmy z vydania bezdôvodného obohatenia, rozdeľovať ich a vyplácať v súlade so svojim vyúčtovacím poriadkom, k) viesť evidenciu vybraných odmien, primeraných odmien, náhrad odmien a príjmov z vydaného bezdôvodného obohatenia a umožniť nositeľovi práv na požiadanie kontrolu správnosti jemu uhradenej odmeny, primeranej odmeny, náhrady odmeny či prípadného príjmu z bezdôvodného obohatenia.

9.16. Podľa § 84 ods. 1 AZ, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/618/20141029>> používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany.

9.17. Podľa § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

9.18. Podľa § 517 ods. 2 OZ, Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis

9.19. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

9.20. Žalobca poukazuje aj na Smernicu Európskeho parlamentu a rady č. 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (ďalej Smernica), ktorej poznanie a rešpektovanie je pre eurokonformný výklad AZ nevyhnutné.

9.21. Podľa ods. 9 úvodných ustanovení Smernice : „Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.“

9.22. Podľa ods. 10 úvodných ustanovení Smernice „Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby bolo schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimedialne produkty a služby, ako sú služby „na požiadanie“, sú

značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.“

9.23. Podľa ods. 11 úvodných ustanovení Smernice „Jedným z hlavných spôsobov zabezpečenia potrebných zdrojov pre európsku kultúrnu tvorivosť a produkciu a zabezpečenia nezávislosti a dôstojnosti umeleckých tvorcov a interpretov je prísny a účinný systém ochrany autorských práv a súvisiacich práv.“

9.24. Podľa ods. 22 úvodných ustanovení Smernice „Cieľ, ktorým je primeraná podpora šírenia kultúry sa nesmie dosahovať za cenu obetovania prísnej ochrany práv ...“

10.1. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd, vychádzajúc z opísaného skutkového stavu z podaní žalobcu má za to, že žalobca preukázal Oprávnením Ministerstva kultúry SR že : 1/ má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, 2/ podľa ods. II písm. b) uvedeného Oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami.

10.2. V súvislosti s námietkou žalovaného vo vzťahu aktívnej legitímácie žalobcu v tomto spore je potrebné uviesť, že v zmysle Autorského zákona, tento je normou lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý je normou lex generalis. V zmysle § 84 ods. 1 AZ, ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. Teda s poukazom na Oprávnenie Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 má žalobca postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, ďalej na základe toho oprávnenia vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu v odbore verejného prenosu akýmikoľvek technickými prostriedkami. Na základe uvedeného, ak chce používateľ používať predmety ochrany a ak je na daný spôsob používania predmetov ochrany udelené oprávnenie na kolektívny výkon správy, tak používateľ je povinný plniť svoje povinnosti priamo oprávnenej organizácii kolektívnej správy, pokiaľ používateľ nepreukáže, že konkrétny nositeľ práv kolektívnu správu vylúčil. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca má vecne aktívnu legitímáciu v tomto spore.

10.3. Žalobca ako organizácia kolektívnej správy zriadená v zmysle § 78 a § 79 AZ Ministerstvom kultúry SR má oprávnenie na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov, a to na základe a v rozsahu zmlúv s autormi a v zmysle § 81 ods. 1 písm. i/ Autorského zákona má právo vymáhať vo svojom mene v prospech nositeľov práv bezdôvodné obohatenie z neoprávneného výkonu kolektívne spravovaného práva. Pri stanovení výšky peňažnej čiastky - bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného súd vychádzal zo Sadzobníka žalobcu, ktorý je vytvorený v súlade s autorským zákonom, nakoľko iná pomôcka na výpočet bezdôvodného obohatenia neexistuje a v danom prípade nie je možné použitie voľnej úvahy. Výška bezdôvodného obohatenia sa tak použitím Sadzobníka opiera o kritériá nastavené v súlade s autorským zákonom a smeruje k napraveniu a vyváženiu ujmy, ktorá použitím diel bez súhlasu autorom vznikla.

10.4. Na základe skutkového vymedzenia žaloby, súd žalobcom uplatnený nárok posudzoval ako osobitný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý je upravený osobitným predpisom. Týmto predpisom je Autorský zákon č. 185/2015 Z. z., ktorý s účinnosťou od 01. 01. 2016 zrušil zákon č. 618/2003 Z. z., a ktorý v ustanovení § 190 ods. 1 odkazuje na použitie autorského zákona č. 618/2003 Z. z., čo sa týka vzniku právnych vzťahov vzniknutých pred 31. 12. 2015, resp. nárokov z nich vyplývajúcich, ako aj práva zo zodpovednosti za porušenie záväzkov z nich vyplývajúcich. Preto súd aplikoval na právny vzťah sporových strán autorský zákon č. 618/2003 Z. z., keďže predmetom sporu sú uplatnené nároky vzniknuté za účinnosti tohto zákona. Žalovaný je prevádzkovateľom hotelového zariadenia, v ktorých pre hostí v žalovanom období poskytol v rámci vybavenia okrem iného aj káblovú TV, čím im umožnil sledovanie televíznych programov. Uvedenú skutočnosť preukázal žalobca aj

predložením ponuky predmetného hotela uvedenej na webovej stránke hotela, v ktorom žalovaný uvedené skutočnosti uvádza a ponúka ich potencionálnym klientom. Pokiaľ teda žalovaný takto vybavil izby hostí je zrejme, že tieto mali slúžiť na účely zodpovedajúce ich účelu, a teda aj na sledovanie televíznych programov ubytovanými hosťami. Samotné umiestnenie zvukovoobrazových zariadení v izbách ako také síce nepredstavuje verejný prenos, avšak poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom ubytovaných v zariadení, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu, verejný prenos (v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. 05. 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti). Uvedené tiež potvrdzuje rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 a C-162/10, v ktorom súdny dvor uviedol, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. Súd sa nestotožnil s námietkami žalovaného, že v spore je potrebné preukázať funkčnosť TV prijímačov a reálne uskutočnenie verejného prenosu konkrétnych diel konkrétnych autorov. Takéto námietky podľa názoru súdu popierajú samotný zmysel a účel právnej úpravy ochrany majetkových práv prostredníctvom organizácie kolektívnej správy. Súd je toho názoru, že žalovaný bol aj v súčasnosti si je vedomý povinnosti uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu za účelom získania súhlasu s používaním diel so žalobcom, čo nesporne vyplýva aj zo vzájomných rokovaní uskutočnených prostredníctvom ZHR. Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že žalovaný mal snahu uzavrieť so žalobcom, resp. so ZHR SR (ktorej členom je aj žalovaný), kolektívnu licenčnú zmluvu, avšak zo strany žalovaného ani zo strany ZHR SR k uzavretiu zmluvy nedošlo, nakoľko žalovaný a ZHR SR mali za to, že licenčné poplatky žalobcu sú neprimerane vysoké. V danej súvislosti je potrebné poukázať, že poplatky za výkon správy vyplývajú zo Sadzobníka žalobcu a vzťahujú sa na všetkých používateľov predmetov ochrany. Z uvedeného je možné dôvodiť, že poplatky, ktoré boli v sadzobníku schválené, sú rešpektované ostatnými používateľmi a sú pre žalovaného prijateľné. Tejto skutočnosti nasvedčuje aj fakt, že so žalobcom uzavrelo hromadné licenčné zmluvy množstvo subjektov, čo žalovaný nespochybnil, pričom odmena bola stanovená v zmysle sadzobníka žalobcu. Žalovaný v súvislosti s výpočtom odmeny žalobcu poukázal na nezávislú štúdiu KPMG. Ide o porovnávaciu štúdiu - „analýzy licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ. Súd má za to, že nejde o nezávislú štúdiu, samotní autori označujú ako štúdiu, pričom uvádzajú, že jej cieľom je analyzovať spôsob a výšku poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách EÚ a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom. Vychádzajúc z pojmu obvyklý, bežný, je za obvyklú odmenu podľa názoru súdu považovať odmenu stanovenú sadzobníkom žalobcu, ktorý je používateľmi, ktorí majú uzatvorené licenčné zmluvy, akceptovaný. Podstatou udelenej licencie je právo, a nie povinnosť používať predmety ochrany. Podľa § 56 AZ postačuje, ak sa v konaní preukázalo, že do autorského práva sa zasiahlo, a to neoprávneným spôsobom. V prejednávanej veci je evidentné, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu autorských práv, žalovaný ani ZHR SR, ktorého členom je žalovaný, nemajú súhlas na používanie diel, či už formou hromadnej alebo kolektívnej licenčnej zmluvy. V zmysle uvedeného žalovaný mal povinnosť uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, ku ktorej však nedošlo. Tým, že neuzavrel takúto licenčnú zmluvu a realizoval ďalší verejný prenos, neoprávnené zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom. S touto skutočnosťou je priamo spojená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, keď podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ je neoprávnený používateľ povinný vydať bezdôvodné obohatenie. Potom žalovaný ako používateľ predmetov ochrany je povinný zaplatiť žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv sumu rovnajúcu sa dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie v obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Pre vznik nároku organizácii kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinnosti používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácia kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Predmetom tohto sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, kedy jeho výška sa odvíja od obvyklej odmeny. Na základe uvedeného a na základe počtu technických zariadení verejne deklarovaných žalovaným na jeho www stránke, vypočítal žalobca obvyklú licenčnú odmenu za rok 2015 vo výške 702 Eur. Výška nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je explicitne stanovená zákonom, a nie je daná možnosť voľby alebo úvahy pri jej výške. Žalobca si tak uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.404 Eur (dvojnásobok sumy 702 Eur). S poukazom na vopred uvedené súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie dokazovanie.

10.5. Potom okresný súd dospel k záveru, že žalobca preukázal uplatnený žalobný nárok čo do základu aj čo do jeho výšky, nakoľko vyvrátil sporné tvrdenia a námietky žalovaného skutkovým stavom, ako aj právnou argumentáciou. Zároveň súd priznal žalobcovi aj uplatnený zákonný úrok z omeškania od určeného okamihu omeškania až do zaplatenia žalovanej istiny, keďže žalovaný je v omeškaní s plnením peňažného záväzku, na zaplatenie ktorého bol vyzvaný (pripojené listinné dôkazy). Preto súd prvej inštancie rozhodol prvým výrokom tohto rozsudku tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu istiny vo výške 1 404,- Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 404,- Eur odo dňa 27. 05. 2016 až do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

11. O trovách konania súd rozhodol druhým výrokom rozsudku podľa § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V danom spore si úspešný žalobca uplatnil nárok na náhradu trov konania proti neúspešnej strane titulom zaplateného súdneho poplatku za žalobu a trov právneho zastúpenia. Preto súd druhým výrokom tohto rozsudku vyslovil, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania a náhradu trov jeho právneho zastúpenia v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

12. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie vo vyhotovení dvojmo do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pre súdom prvej inštancie.